

[Breckmann]

dets danske moderpartis rækker, og Sambandspartiets parallelle stilling i Venstre har ikke været særlig bemærket. I sin tid medvirkede endda republikanernes folketingskandidat til det danske socialistiske flertals magtstilling, og det blev de også undskyldt for. Men dette er endnu et bevis på, at politik sædvanligvis udspilles på de venstreorienteredes præmisser. Bolden skal altid spilles på den borgerlige banehalvdel efter socialistiske spilleregler, ellers skriger de yderligtgående op om borgerlige og reaktionære overgreb på den gældende – selvfølgelig socialistiske – sædvane.

På Færøerne har det venstreorienterede landsstyre påført samfundet flere og større arbejdskonflikter i disse to år, end vi har oplevet lige siden 1950'erne. Vi har lige fået en aftale om 9 pct.s lønforhøjelse som et resultat af Landsstyrets 20 pct.s afgiftsforhøjelser i efteråret. Denne slags konflikter har det danske samfund undgået under denne regering, og det gjorde det færøske også under det forhenværende borgerlige landsstyre.

Det spæde forsøg, som færøske søfolk gjorde med alternativt erhverv i fragt- og specialtransport under sidste landsstyre, er blevet fuldstændig tilintetgjort under dette, som dermed har bombet den færøske økonomi 10 år tilbage og har ensrettet den henimod en større ensidig afhængighed af fiskeriet end før. Tabene har været meget store for alle parter. Statsministeriets Kassandraøkonom advarer os stadig højlydt hvert år – og dog – man har opnået et forimdske væksten i Færøernes udlandsgæld en smule ved at tilintetgøre en stor del af landets værende og kommende indtjeningssevne og kapitalinvesteringer i disse nye skibe, som vi har mistet, samt at man har fjernet hundredvis af arbejdspladser på disse skibe.

Dette landsstyres investeringspolitik i nye fiskerigræne skal stadig væk til at bevise sin holdbarhed under stor risiko, men vi får håbe det bedste selvfølgelig.

I udenrigspolitikken gør Færøerne og Danmark stadig fælles sag på næsten alle områder. Vi har oplevet disse sidste 3 år, at spændingen i Europa og i Nordatlanten, mellem Øst og Vest, er dæmpet noget, efter at Sovjet har bøjet sig for USAs og NATOs fasthed i oprustningspolitikken og Sovjet er vendt tilbage til forhandlingsbordet på grund af vores fasthed. Dermed er fredsbevægelsens

og venstrepartiernes eftergivenhed og underdanighed for sovjetisk blackmailing blevet gjort grundigt til skamme. Den danske regering fortjener ros for sin udholdenhed og sin fastholdelse af NATOs kombination af atom- og konventionelle våben. Men atomar nedrustning er stadig de venstreorienterede massers opium, selv om vi frisindede ved, at truslen imod verdensfreden er ikke teknologisk, men politisk. Den er ikke atomvåbnernes eksistens – for dem kommer vi aldrig væk fra – men det sovjetiske regimes væsen.

Gorbatjovs glasnost – det er vel en slags propagandaoffensiv – er et nyt forsøg på at lulle os i blund og bedrage alle dem, som så gerne vil bedrages. Jeg håber, at man har gjort sig klart, at atomar nedrustning i Europa gør os ikke mindre, men mere afhængige af USAs atomparaply, dets rumforsvar og Danmarks egen villighed til at bruge langt større pengemidler end hidtil til konventionelt forsvar. Vores spørgsmål må vel være: er Danmark villig til at ofre sin velfærd og sine ressourcer til en massiv konventionel oprustning, som var blevet nødvendig? Dermed gøres endda den europæiske fred mere usikker end de forudgående 40 år i ly af paddehattens skygge

Udenrigspolitisk har Danmark – meget kritisk, synes jeg – satset på ekstreme og destruktive kræfter i det strategisk vigtige sydlige Afrika, selv om det eneste reform- og regeringsdygtige regime dér gør sig store anstrengelser for at bane vejen for en gradvis overgang til demokratisk magtdeling på et kontinent, hvor magtmisbrug og totalitarisme er reglen og mindretalssikkerhed mod overgreb er undtagelsen.

Over for Fjernøsten fastholder regeringen desværre stadig væk sine forhåbninger om, at en milliard trælbundne kinesere i socialistisk armod skal blive en milliard forbrugere af danske eksportvarer. Samtidig er man skeptisk over for de oplyste autoritære regeringer i Singapore, i Sydkorea og på Taiwan, som målbevidst stræber henimod demokrati uden den tiltrængte og fortjente danske principielle opbakning. Husk på, at kun et lands grænsebevogtning afslører, om dets regering overhovedet kan holdes ud af dets menige befolkning. Efter denne påmindelse så lad mig dog ved denne folketingsafslutning kigge på nogle af de mange lyspunkter, som vi kan takke denne regering for. Selv om min ho-